

Ella Ray

Triomfs de la paraula exigua

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2021

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2021-P-R-0318-0268

© del text: Ella Ray
© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2021

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró
Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida
C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)
Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79
ajuntament@ajalgaida.net
premiscastellitx@ajalgaida.net
biblioteca@ajalgaida.net
www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Ella Ray

Triomfs de la paraula exigua

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2021

ELLA RAY

Ella Ray va néixer per primera vegada a Barcelona el març de 1973. És llicenciada en Filosofia, filòloga i traductora. Ha sentit des de sempre una gran curiositat per la comunicació i per les llengües, i una necessitat de convertir en ficció aspectes o moments de la vida quotidiana que normalment passen desapercibuts. Amant del conte com a gènere, se n'ha servit fins al moment com a instrument de producció literària. Es dedica l'edició en una petita editorial, i el març de 2021 ha nascut per segona vegada, com a poeta, a Algaida. Ha viscut a la Toscana i a Brussel·les i se sent, en part, filla també de les cultures italiana i belga.

El poemari *Triomfs de la paraula exigua*, d'Ella Ray, fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al XLV Premi de Poesia dels Premis Castellitx 2021. En foren jurats Miquel Bezares Portell, Gabriel Janer Manila i Miquel Serra Roig.

Triomfs de la paraula exigua

INTRODUCCIÓ

Crement les paraules en el foc del desencís
i a la gola s'hi amunteguen tots els crits
que un dia vam callar.

Es vessa una esperança consumida.

Cerquen els conceptes una forma on subsistir
i a les mans s'hi acumulen tots els noms
que no es gosa pronunciar.

S'esgota la temprança de les pedres.

Queda tot per dir perquè ningú no s'ha atrevit
a demostrar que ser covards és la
pitjor de les traïcions.

S'augura una victòria del silenci.

ELLA RAY

I

TRIOMF DE LA IGNORÀNCIA

Gairebé en el punt exacte en què la llum
es deixa entendre (això és, un punt abans) fugen,
apressades i covardes,
les partícules que amaguen el secret
que no desxifro, i m'arrossego
en la ignorància i en la por de no saber
si sabré mai entendre com
aquesta daga i aquest dol se'm claven dins
i m'amaren de desesperança el ventre erm.

No vulguem saber-ne més si no en som dignes.
No vulguem ser dignes per saber.

La llum no es deixa mai aconseguir.

Triomfs de la paraula exigua

II

TRIOMF DEL DESENCÍS

Canvien els colors de les empremtes:
revifen els blaus respecte als verds
i les passes solquen tèbiament la terra.

Res no gosa pronunciar-se més enllà
de la paraula escrita i revisada.
I en les corbes d'un mot esmorteït
s'hi intueixen les hores de les tardes,
que passen lentes i infecundes.

Despunta la tendresa malversada
per sobre de les línies d'alguns noms,
però llavors la solitud dissipa
la illusió,
que mor en el blau intens de la petjada.

El sol s'ha post sense deixar cap traça.
I ja és vespre.

ELLA RAY

III

TRIOMF DEL BUIT DE LA PARAULA

Les lletres despullen el cos en la nit
llastrada de fred i de núvols que passen
davant la finestra que s'obre a l'abisme
descobrint un món salvatgement ver.

Nu el cos s'ofereix temeràriament pur
a la sort decidida i inclement de la fosca
cercant un alè generós que el cobreixi.

Suplica a la nit que li cerqui un recer,
però la nit s'ha engolit tots els noms i ha fugit.
I el cos resta nu,
fecundat per un buit germinat en el mots;
i així és com s'entrega, obseqüent, a la mort.

Triomfs de la paraula exigua

IV

TRIOMF DE L'ACCEPTACIÓ INFECUNDA

Maldestre, enfilo voluntats
manllevades a presents passats
amb què brodar imatges d'indulgència
i sargir buits negligits.

Potser

toscament invocaré l'esbós
que mai no he gosat de dissenyar,
i la imperfecta forma em permetrà
de sargir buits amb voluntats,
potser, també, demà.

ELLA RAY

V

TRIOMF DE LA PARAULA IMPURA

Ràfegues de llum opalescent,
fulgor inquietant que emplena hores perdudes.
Quietud d'argent en la memòria aliena.

Desigs que s'estremeixen en la llum
ardent d'ahir: incandescència blava
que regalima per la pell encara intacta
que continua vessant llet per cada porus.

Enfilo, amb deler, totes les lletres.
Suïcidi d'un anhel en la paraula impura.

Triomfs de la paraula exigua

VI

TRIOMF DE LA DESÍDIA DEL SIGNIFICAT

Despulla els noms de càrregues feixugues,
lleva'ls el pes que sí es mereix la terra,
desfés el fil que els lliga a la immanència.

—Sota la pols dels dies i les hores
s'estén la mar de llum que configura
cada sentit i delimita els marges
del vell espai on el camí es detura,
de l'antic cau de neu endormiscada,
del bell palau d'on la paraula arriba—.

Deslliga els mots de lleis i melangies,
beu-te'n la levitat amb avarícia;
aferra el so del crit que en morir emeten.

Cerca'm allà on res no significa.

ELLA RAY

VII

PLENITUD

(TRIOMF DE LA PARAULA EXIGUA)

Tot és tan ple de res
que el buit m'empeny amb força cap a l'angle
més amagat i obscur d'aquesta estança.
Allà m'amago i pacientment espero
que passi alguna cosa que reintegri
les plenituds passades que deambulen,
orfes de mi, per caminals abstractes.

El mot és tan ple de res
que únicament res omple.

Triomfs de la paraula exigua

APÈNDIX

Bufa fort el vent i remou les fulles seques
que dibuixen cercles, perseguint-se.
La tarda cau com un pes insuportable
i les espatlles es corben i es rendeixen.

S'enfilen les paraules no nascudes
cap a cels d'incertitud vermella.
La carena es pinta d'ocre.
I em recullo.
I deixo pas a tot allò que és altre.
I em retiro.

Submisament, deixo que la buidor del mot em venci.

COLOFÓ

Cauen estels encara entre les fulles
dels arbres greus de la ciutat somiada
que èbria de llum i ferro ens significa
damunt el gris del cel de cendra pura.

Diga'ls a tots, si trobes la manera,
que el que han llegit va ser escrit quan buscava,
damunt el gris del cel que ens desunia,
el mot més pur per explicar l'absència.

Diga'ls, però, que la paraula exigua
ho ha cremat tot al foc de la impotència.
No hi ha significat que redimeixi.
No existeix una forma que aixoplugui.

Cauen estels encara entre les fulles
i m'abandono, greu, a una altra tarda
en la ciutat de ferro que ens ensenya
el que vam ser millor que les paraules.

